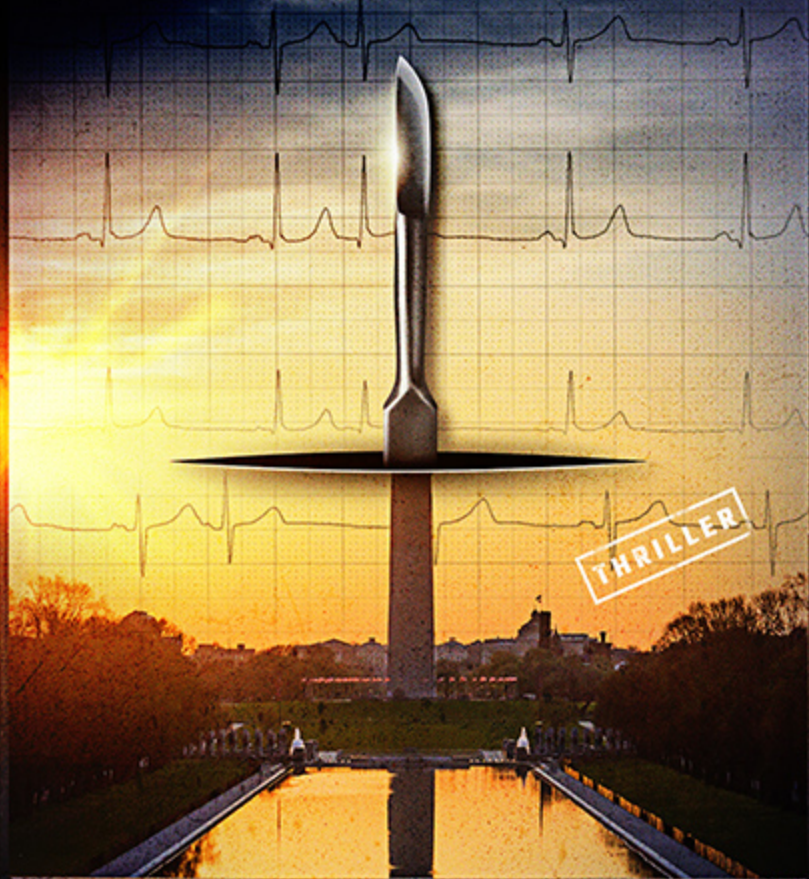

JUAN GÓMEZ-JURADO

PACIENT

JAK DALEKO MŮŽE OTEC ZAJÍT,
ABY ZACHRÁNIL SVÉ DÍTĚ?

PACIENT

© Juan Gómez-Jurado 2014

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jiří Pešek, 2023

Cover © Zhivko P. Petrov, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3295-1 (pdf)

JUAN GÓMEZ-JURADO

PACIENT

přeložil Jiří Pešek

VENDETA

Pro A, J a K

Šílenství je jako gravitace.
Stačí jen trochu popostrčit.

Temný rytíř
(scénář Christopher a Jonathan Nolanovi)

DENÍK DR. EVANSE

Vy všichni si myslíte, že mě znáte. Mýlíte se.

Moji tvář jste viděli nesčetněkrát – od chvíle, kdy se v televizi poprvé objevila fotka z mého řidičského průkazu a policie mě začala pronásledovat, až po okamžik, kdy mě v mém přenosu před stovkami milionů diváků porota uznala vinným. Celý svět zná mé jméno. Celý svět má názor na to, co jsem udělal. Jejich odsouzení je mi stejně lhostejné jako potlesk.

V cele smrti jsem už tisíc osm set dvacet tři dní, jedenáct hodin a dvanáct minut. Každíčkou vteřinu této doby, po kterou jsem byl vzhůru, jsem přemýšlel o událostech, jež mne dovedly až sem. Nic bych však neudělal jinak.

Možná kromě toho, co jsem řekl Kate.

Nejsem svatoušek ani mučedník, nejsem žádný terorista, šílenec, dokonce ani vrah. Jména, pod nimiž si myslíte, že mě znáte, jsou jedna velká mýlka.

Jsem otec. A toto je můj příběh.

63 HODIN PŘED OPERACÍ

Všechno to začalo Jamaalem Carterem. Kdybych ho nezachránil, mohlo být všechno úplně jinak.

Když mi zapípal pager, zuřivě jsem si promnul oči. Ten zvuk mě vyděsil, proto jsem se probral s náladou pod psa. Místo probuzení tomu rozhodně nepomohlo. Odpočinková místnost chirurgů ve druhém patře páchla potem, nemytýma nohama a sexem. Rezidenti jsou vždycky rozpálenější než friták u McDonalda během denní špičky. Nedivil bych se, kdyby jich pár dovádělo na horní palandě, zatímco já chrápal na té spodní.

Obvykle spím tvrdě. Rachel vždycky vtipkovala, že mě musí z postele tahat jeřábem. Toto pravidlo však neplatí, když jde o pager. Ta zatracená věc mě probudí už při druhém pípnutí. Je to důsledek sedmileté rezidentury. Pokud jste na pager neodpovídali obratem, šéf vás pořádně nakopal do zadnice. A pokud jste si během šestatřicetihodinových směn alespoň trochu nezdřímlí, neměli jste šanci to přežít. Proto jsme si nakonec my chirurgové vypěstovali úžasnou schopnost zalehnout a okamžitě usnout, stejně jako pavlovskou reakci na zvuk pageru. Už před čtyřmi roky jsem povýšil na místo stálého lékaře a moje pracovní pohotovost se zkrátila na polovinu, ze zvyku se však stala železná košile.

Šmátral jsem pod polštářem, dokud jsem ten krám nenašel. Na LED displeji svítilo 342, číslo neurochirurgického oddělení. Podíval jsem se na hodinky a vztek ve mně jen vzrostl. Do konce směny mi zbývalo jen třiadvacet minut, a to jsem za sebou měl pořádně rušné ráno – dopravní nehodu, která začala na Dupont Circle a skončila na mém operačním stole. Tři hodiny jsem dával dohromady lebku anglického

kulturního atašé. Ten chlapík tu nebyl ani dva dny a už se mu dostalo drsného připomenutí, že ve Washingtonu se z kruhových objezdů vyjíždí na opačné straně než v Londýně.

Sestry věděly, že spím, takže pokud se někdo odvážil mě takto probudit, muselo jít o něco vážného. Zavolal jsem zpátky na číslo 342, ale bylo obsazeno, tak jsem se rozhodl jít se podívat, o co jde. V umyvadle vzadu jsem si opláchl obličej, aniž bych rozsvítil. V té době jsem se do zrcadla snažil dívat co nejméně.

Vyšel jsem na chodbu. Bylo za dvacet minut šest a slunce už zapadalo za korunami stromů v Rock Creek Parku. Světlo pronikalo obrovskými skleněnými tabulemi a vytvářelo na zdech chodby naoranžovělé obdélníky. Vloni bych se i při běhu k výtahu stihl pokochat nádherným výhledem, ale nyní jsem upřeně zíral do země. Člověk, jímž jsem se stal, žádné scenérie neobdivoval.

Ve výtahu jsem potkal Jerryho Gonzalese, jednoho z ošetřovatelů přidělených k mé službě, jenž vezl nosítka. Stydlivě se na mě usmál a já mu odpověděl lehkým pokývnutím. Byl to statný chlap a musel nejprve trochu ustoupit stranou, abych vůbec mohl nastoupit. Jestli dva heterosexuální muži něco skutečně nesnášejí, pak je to otírání se o sebe ve výtahu, zejména pokud se stejně jako my dva už dlouhé hodiny nesprchovali.

„Mimochodem, doktore Evansi, moc díky za knihu, kterou jste mi posledně půjčil. Mám ji ve skřínce, brzo vám ji vrátím.“

„Jak chceš, Jerry, klidně si ji můžeš nechat,“ řekl jsem a mávl přitom rukou, jako že mi na tom nezáleží. „Už moc nečtu.“

Nastalo trapné ticho. Dřív bychom se možná trochu popichovali nebo si vyměnili pár zdvořilostních frází či vtípků. Ale to bylo dřív.

Skoro jsem ho slyšel, jak polyká slova, která už měl na jazyku. Bude to tak lepší. Soucit nesnáším.

„Takže teď vás čeká ten gangster?“ řekl nakonec.

„Kvůli tomu mě volali?“

„Přestřelka ve čtvrti Barry Farm. Ve zprávách už o tom nějakou chvíli mluví,“ řekl a prstem ukázal na ucho, ve kterém měl věčně vražené sluchátko. „Sedm mrtvých a spousta zraněných. Válka gangů.“

„A proč je neodvezli do MedStaru?“

Jerry jen pokrčil rameny a ustoupil stranou, aby mě nechal projít.

Z výtahu jsem vystoupil ve čtvrtém patře, kde se nachází neurochirurgické oddělení. Saint Claire je malá, soukromá a příšerně drahá nemocnice. Ani mnoho lidí přímo z Washingtonu o ní nikdy neslyšelo. Nachází se na jižním okraji Rock Creek Parku nedaleko Taftova mostu. Je to jedno z nejsnobštějších míst v okolí. Jejími hlavními klienty jsou obyvatelé čtvrti Kalorama, z nichž mnozí jsou cizinci a vysocí postavení úředníci velvyslanectví, takže lidé bez pojištění, jejichž obrovské účty se skřípěním zubů platí jednotlivé vlády. Nemocnice není rozhodně nikterak dobře přístupná a není ani moc pravděpodobné, že byste si jí při průjezdu danou oblastí vůbec všimli. Do ohromné viktoriánské budovy z červených cihel s bílými okny se nedostanete jen tak náhodou; musíte sem zamířit cíleně.

K mému rozčarování naše nemocniční politika nevěří ve veřejnou službu. Akcionáři si chtějí udržovat nízké náklady a vysoké příjmy. Stejně jako všechny ostatní nemocnice v USA je však naštěstí i Saint Claire povinná převzít každý urgentní případ, který se objeví u našich dveří. Přesně tak jsem narazil na Jamaala Cartera.

Byl uprostřed chodby před sesternou. Okolo něj policista a dva zdravotníci, uniformy nasáklé krví. V místech, kde se dotkl reflexních prvků jejich oděvu, životodárná tekutina

vytvořila zlověstné černé skvrny. Zdravotníci se mračili a tlu-
meně spolu hovořili. Vzhledem k tomu, s jakým svinstvem
se museli denně potýkat, se tentokrát jednalo o něco ob-
zvlášť velkého.

Jedna z rezidentek na pohotovosti stála u nosítek a tvářila
se hrozně vážně. Musela být nová, protože jsem ji neznal.

„Vy jste ten neurochirurg?“ zeptala se, když mě uviděla
přicházet.

„Ne, já jsem instalatér, ale půjčili mi tenhle parádní plášť,
abych si nezasvinil montérky.“

Chvíli se na mě nechápavě dívala, a nakonec jsem na ni
musel lehce mrknout, aby pochopila, že si dělám legraci.
Nervózně se zasmála. Vždycky je fajn trochu uvolnit na-
pětí. Ostatní lékaři se k těm mladochům často chovají jako
k psímu hovínku na podrážce, takže každé podobné ges-
to lidskosti je pro ně jako sklenice vody uprostřed pouště.

Ukázala na chlapce na nosítkách.

„Muž, šestnáct let, Glasgow 15, střelné poranění. Tlak
100/60, pulz 89. Je stabilní, ale projektil zůstal blízko T5.“

Prohlédl jsem si CT, které mi podávala rezidentka, abych
zjistil přesnou polohu kulky. Nevypadalo to moc dobře. Na-
klonil jsem se nad něj, gangster ležel obličejem dolů. Na sobě
měl baggy kalhoty a modrou bundu basketbalového týmu
Washington Wizards. Někdo mu ji prostříhl nůžkami, aby
mu ošetřil ránu na pravé paži, která byla celá pokrytá teto-
váním. Druhou ruku měl připoutanou k nosítkům.

Bundě chyběl velký kus látky na zádech, v místě, kde měl
být týmový znak. Namísto něj tu byl otvor po kulce, kte-
rý sotva krvácel. Projektil se zavrtil do páteře, přímo mezi
lopatky. Jeho životní funkce byly stabilní, nebyl v ohrožení
života, avšak zranění mohlo udělat pořádnou paseku v jeho
nervovém systému.

Gangster lehce zasténal a já se sklonil, abych mu po-
hlédl do tváře. Měl jemné rysy a byl omámený léky proti

bolesti. Dotkl jsem se mladíkovy tváře, abych upoutal jeho pozornost.

„Hej, kámo, jak se jmenuješ?“

Musel jsem otázku několikrát opakovat, než mi dokázal odpovědět.

„Jamaal. Jamaal Carter.“

„Dobře, Jamaale, teď mě poslouchej. Pomůžeme ti, ale budu potřebovat tvoji spolupráci. Dokážeš pohnout prsty na nohou?“

Sundal jsem mu drahé boty Nike, před přestřelkou bělo-skvoucí, nyní však v barvě špinavého červeného vína. Prsty se nepohnuly. Hrotem pera jsem mu přejel po středu chodidla.

„Cítíš to?“

Vyděšeně zavrtěl hlavou. Tomu klukovi bylo šestnáct let asi zrovna tak, jako já jsem prezident Států. Ke gangům se přidávali stále mladší a mladší lidé.

Ty jsi ale idiot! Idiot, úplný idiot! pomyslel jsem si.

„Co ten kluk dělá tady?“ rozkřikl jsem se na vrchní sestru, která právě položila telefonní sluchátko a vyšla ze sesterny směrem k nám. Nervózně si mnula ruce.

„Dovezli ho sem z MedStaru, mají tam plno. Doktore...“

„O tom já nemluvím. Myslím tím, proč sakra ještě není na sále? Musíme tu kulku okamžitě vytáhnout,“ řekl jsem a popadl nosítka.

Postavila se přede mě a zablokovala mi cestu. Ani jsem se ji neobtěžoval odstrčit. Nemá cenu hádat se s vrchní sestrou, zvlášť když váží o nějakých třicet kilo víc než vy. Když sedí za přepážkou, vypadá, jako by do ní byla vrostlá.

„Omlouvám se, že jsem vám volala, doktore Evansi, ale teď jsem mluvila s vedoucí lékařkou a ta operaci neschválila.“

„O čem to mluvíš, Margo? Doktorka Wongová je přece na konferenci v Alabamě!“

„Volala, aby zjistila, jestli je něco nového, poté, co jsem vytočila váš pager,“ řekla a omluvně přitom zavrtěla hlavou.

„Když se dozvěděla o tom gangs..., o tomto pacientovi, požádala o jeho stabilizaci v souladu se zákonem. Teď už jen čekáme, až nám některá z veřejných nemocnic dá povolení k převozu k nim.“

Zhluboka jsem se nadechl a zaťal zuby. Pro vedoucí lékařku bylo snadné rozdat pár příkazů ze svého útulného apartmá v pětihvězdičkovém hotelu, ale tady ve skutečném a syrovém světě ležel chlapec, kterého měli odeslat do přetíženého zařízení, kde by se o něj s velkou dávkou štěstí postaral vyčerpaný rezident, jehož by čekalo provedení vysoce rizikové operace s minimálními zárukami. Pokud toho kluka vyhodí ze Saint Claire, nejspíš už nikdy nebude chodit.

„Dobře, Margo, já doktorce Wongové ještě zavolám,“ řekl jsem a z kapsy vytáhl mobil. „Ještě nějaká informace, kterou potřebuji vědět?“ zeptal jsem se záchranářů, zatímco jsem poslouchal tón vytáčení.

„Kulka se odrazila od zdi, než ho zasáhla, proto není mrtvý,“ odpověděl jeden z nich a pokyvoval přitom hlavou. „Kdyby ho zasáhla jen o pár centimetrů víc vpravo, bylo by z toho jen škrábnutí, ale...“

Jeho smůla je teď naše.

Zvedl jsem prst a odvrátil se od záchranářů. Na druhém konci spojení právě přijala hovor moje šéfka.

„Ani to nezkoušej, Evansi.“

„Tak jak vám chutná martini, šéfová?“

„Nebudeš ho operovat.“

„Ale no tak, Stephanie, vždyť je to jen dítě, které potřebuje naši pomoc.“

„Pomoc, která stojí 90 000 dolarů a kterou nám nikdo neproplatí.“

„Ale šéfová...“

„Vždyť víte, že pro letošek jsme náš rozpočet na *pro bono* služby již zdvojnásobili, Evansi. A to máme teprve říjen. Je mi to líto, ale já říkám ne.“

„Zůstane ochrnutý,“ bylo to jediné, co jsem dokázal říct. Jako by to sama nevěděla.

„No, to si měl rozmyslet, než se zapletl s gangy.“

Nesudte vedoucí lékařku Wongovou za její slova tak přísně. Je to sice bezcitná děvka, ale zároveň vynikající chirurg. Její povinností bylo hájit zájmy nemocnice a to také dělala. A co se týče předsudků ohledně členství v gangu..., no, my doktoři už jsme prostě takoví.

Chováme se racionálně.

Činíme obtížná rozhodnutí na základě údajů, jež známe, a prostředků, které jsou po ruce. Máme k dispozici jen jednu ledvinu? Dáme ji tomu nejmladšímu pacientovi, i když je v pořadí o několik míst níž. I navzdory těm velkým varováním všude kolem kouříte dvě krabičky cigaret denně? Pak nečekejte, že pro vás budeme ronit slzy, když se k nám dostanete s rakovinou plic. Pijete jako duha? Pak je pravděpodobné, že až nám ukážete svoji cirhózu, budete si muset vyslechnout pár vtipů o paštic. Samozřejmě za vašimi zády.

I já jsem takový?

Dobrá otázka. A odpověď na ni není jednoduchá. Nejsem žádná zrůda, jsem člověk jako vy. Ale trávím tolik času tím, že vidím zlo, které postihuje dobré lidi, takže když se něco podobného stane někomu, kdo si o to říká, přenáším vinu na něj. Je to primární ochranný instinkt lidského mozku. Pracuji s tím, co dokážu, a snažím se nebrat si případy osobně. Možná že pánbíčkáři a milovníci politické korektnosti budou tvrdit, že je to nehumánní, ale věřte mi, že jen tak můžeme poskytnout tu nejlepší možnou péči.

Přesto se čas od času stane, že zcela náhodný pacient udělá něco neobvyklého. Třeba se před vámi objeví se silnou kolínskou, která vám připomene adoptivního otce, se známým posunkem nebo je vám něco v jeho řeči povědomé. V Jamaalově případě to byly ty jeho vyděšené oči.

A pak všechny ty obranné mechanismy, u nichž si člověk namlouvá, že jsou nezničitelné, najednou něco protrhne jako list papíru. V tu chvíli uděláte něco, co nesmíte: necháte se do toho zatahnout.

„Stephanie, prosím... Jak tě můžu přesvědčit?“

„Nijak. Počkáš přesně jedenáct minut, než ti skončí služba, a potom půjdeš domů. Tak se z toho stane problém někoho jiného.“

V tónu jejího hlasu ovšem bylo něco zvláštního, co jsem nedokázal správně rozluštit. Usilovně jsem si stiskl kořen nosu a snažil se přijít na to, co to je.

Jedenáct minut.

Až potom mi došlo, co mi moje šéfka nepřímo sděluje. Jako nejzkušenější z přítomných chirurgů jsem to byl já, kdo měl po následujících jedenáct minut právní odpovědnost za chlapcův osud. Jen a jen já, a nikdo jiný.

„Doktorko Wongová, musím končit. Došlo ke zhoršení pacientova stavu. Mám strach, že mu jde nyní o život, proto budu operovat, abych kulku odstranil.“

„To mě velice mrzí, Evansi,“ rozloučila se s nervózním přídechem v hlase.

Vyštěkl jsem několik strohých příkazů a záchranáři okamžitě ustoupili stranou. Sestry odvezly pacienta na operační sál. Musel jsem ještě sehnat anesteziologa, ale to nebyl žádný problém – v téhle nemocnici mi totiž nikdo nic neodepře.

Alespoň ne po tom, co se stalo s Rachel.

Než jsem si před operací umyl ruce, stihl jsem ještě poslední telefonát.

„Ahoj, Svetlano, bohužel tu máme naléhavý případ, večeri dnes nestihnou.“

„Dobře, doktore Evansi,“ odpověděla mechanicky se slovanským přízvukem. „Uložím vaši dceru do postele. Mám jí něco vyřídit?“

Slíbil jsem Julii, že jí ten večer přečtu pohádku. Ten slib jsem porušil už tolikrát, že bych se styděl, kdybych takovou věc své dcerce alespoň neřekl sám.

„Ne, dej mi ji prosím k telefonu,“ povzdychl jsem si.

Zaslechl jsem Svetlanu, jak na dívku volá a snaží se přitom překřičet hlasitě puštěnou televizi.

„Ahoj, tati, tak kdy přijdeš? Chybíš mi! K večeři máme kuře!“

„Ahoj, princezno, teď nemůžu. Je tu kluk, který má problém, a jen tatínek mu může pomoci, rozumíš?“

„Hmm.“

Ticho, jež následovalo, bylo zatíženo veškerou hloubkou viny, kterou člověka přiměje cítit sedmiletá holčička. Je to chladný, vlezlý a veskrze nepříjemný pocit.

„Na co ses dívala?“ snažil jsem se to ticho prolomit.

„Na Spongeboba. Ten díl, jak Plankton řekne, že už nechce ukrást tajný recept na Krabí hambáč, a založí si obchod se suvenýry.“

„A jak pan Krabs nepřestane, dokud ho nepřesvědčí, aby se ho pokusil ukrást znovu. Ten díl mám moc rád!“

„Maminka ho měla taky ráda.“

Trvalo mi několik vteřin, než jsem se zmohl na odpověď. Měl jsem knedlík v krku a nechtěl jsem, aby si toho všimla.

„Přijdu tě uložit, jakmile se dostanu domů. Ale teď potřebuju, abys byla hodná, pro dobro týmu.“

Julia si povzdechla, aby bylo jasné, že jí to nestačí.

„Dáš mi pak pusku na dobrou noc? I když už budu spát?“

„Slibuju.“ Pak jsem si vzpomněl na bojový pokřik, který vymyslela Rachel. „Tým Evans?“

„Do toho!“ odpověděla bez většího nadšení.

„Mám tě rád, Juli,“ bylo to poslední, co jsem jí stihl říct před odchodem na operační sál.

Zavěsila, aniž by odpověděla.

Bylo půl dvanácté v noci a já se vlekl po parkovišti, vyčerpaný po dlouhé operaci, když vtom mi znovu zazvonil mobil. Byla to šéfka.

„Jak to šlo?“

Měla problémy s artikulací, takže mi bylo hned jasné, že účet za minibar bude značný. Pravděpodobně nepůjde z nemocničních fondů, doktorka Wongová ho zaplatí sama a v hotovosti. Všichni chirurgové pijí, a čím jsme starší, tím víc pijeme. Pomáhá nám to se spánkem a také to uklidňuje třes rukou, který se dostavuje s přibývajícím věkem. Nikdy to však nepřiznáme veřejně. Pokud tedy už nemáte co ztratit, jako je tomu nyní v mém případě.

„No, máme tu gangstera, který za tři až pět let bude znovu terorizovat ulice Anacostie. Za dobré chování možná i o něco dříve,“ řekl jsem a sáhl do kapsy pro klíčky od auta.

„Budu muset informovat radu. Na tvé liberální nakládání s nemocničními zdroji už tu byly stížnosti, Evansi. Doufám, že tvá následná zpráva ospravedlní rozhodnutí urychleně operovat.“

I když jsem byl zcela vyčerpaný, této větě jsem rozuměl dokonale.

„Neboj se, šéfko. Zpráva bude bez poskvrnky,“ odpověděl jsem se silným přídechem cynismu. „Bude to próza hodná Victora Huga. Nehodlám jim dát příležitost mě vyhodit.“

Stephanie se zasmála.

„Pokud ta páteční operace dopadne dobře, budeš nedotknutelný. Už navždy. Můžeš pak být vedoucím lékařem v kterékoliv nemocnici v zemi,“ řekla závistivě.

Byl jsem jí vděčný, že se nezmínila o opačném scénáři, který by byl stejně definitivní.

„Nepřeháněj, bude to úspěch celého neurochirurgického oddělení.“

Znovu se zasmála, možná až příliš hlasitě. Oficiálně byla opilá.

„Moji dva exmanželé byli lepší lháři než ty, Evansi. Teď jdi domů a odpočiň si. Zítra tě čeká schůzka s Pacientem,“ řekla s důrazem na počáteční hlásku.

„V pohodě, šéfová. Zvládnou všechno.“

„Kolik ti je, Evansi? Třicet šest?“

„Třicet osm.“

„Hochu, tímhle tempem to nedotáhneš ani ke čtyřicítce.“

Položil jsem to a otočil klíčky v zapalování. Pod kapotou se ozvalo známé burácení lexusu a já se poprvé za celý den usmál. Vlastně poprvé po mnoha dnech. Ještě před koncem týdne se na nás snad život zase začne usmívat, poprvé od Racheliny smrti. Čekala na mě lepší práce, lepší život. Více času na to, abych byl s Julií.

Nedotknutelný. Líbí se mi, jak to zní.

Za necelou hodinu jsem se však měl dozvědět, jak moc jsem se ve svých představách mýlil.

Když jsem otevřel dveře, přivítalo mě děsivé ticho.

Byla skoro půlnoc, přesto to nebylo ticho, které by člověk čekal v podobné rezidenční čtvrti, jako je ta naše. Bydlíme na Dale Drive v Silver Spring, nedaleko velkého městského okruhu. Náš dům pochází ze 30. let a je obložený šedým kamenem. Možná jste ho viděli vyfocený zvenčí v *National Enquirer* nebo na některém z těch odporných bulvárních blogů. Jednomu z nich se dokonce podařilo získat fotky z webových stránek reality, přes kterou jsme ho s Rachel koupili. Tehdy už čekala Julii. Když jí praskla voda, zrovna malovala na stěnu dětského pokoje obrovského usmívajícího se medvěda. Do porodnice jsme spěchali s radostí, s níž se mísil neodbytný pocit strachu.

Navzdory ceně nebyl s našimi platy žádný problém dům koupit těsně před splasknutím realitní bubliny. Po jejím odchodu bylo však stále složitější si dům udržet. Rachel měla uzavřenou životní pojistku, jejímž příjemcem měla být Julia, ale netřeba dodávat, že jsme z ní neviděli ani cent. Obdrželi jsme pouze velmi formální dopis, v němž byla zdůrazněna „dobrovolnost“ Rachelina rozhodnutí a následně v něm byl v plném znění opsán bod 13.7 pojistné smlouvy. Doteď si vzpomínám, jak se mi udělalo špatně, když jsem ten papír zmuchlal do kuličky a vyhodil do koše. Jednoho dne se u nás zastavil právník, který se o případu dočetl v novinách, a řekl mi, že bychom je mohli zažalovat, ale já ho poslal do háje. Připadalo mi to nemravné, a to bez ohledu na to, jak moc jsme ty peníze potřebovali.

Nešlo přitom jen o hypotéku, ale také o Julii. Pracovní doba neurochirurga, jenž musí brát i přesčasy, aby zaplatil

všechny složky, není nikterak pevná. Musel jsem si proto najmout nějakou výpomoc. Jako první jsme u nás měli Brazilkou, která se před měsícem beze slova vypařila. Následující dny byly z hlediska pracovního vytížení hotovou noční můrou, a tak chudák Julia musela strávit několik odpolední na sesterně vybarvováním černobílých schémat ze starých učebnic anatomie, které našla v mé pracovně. Moc dobře jí šly ledviny, z nichž udělala takového roztomilého a trochu nahrbeného pana Bramboru.

I přes solidní nezaměstnanost na mé inzeráty na *Craigslistu* a *DC Nanny* nikdo neodpověděl. Vypadalo to beznadějně, dokud před několika týdny nedorazil Svetlanin životopis. V tu chvíli to bylo, jako bychom vyhráli v loterii. Nejenže se skvěle starala o Julii, Svetlana také úžasně vařila. Do všeho přidávala ohromné množství husího sádla ve stylu jejího rodného Bělehradu, a já tak kvůli tomu za krátkou dobu přibral pár kilo. Ať už jsem se domů vracel sebezpozději, na kuchyňské lince na mne vždy čekal talíř s teplou večeří.

Kromě oné noci.

Té noci bylo všude jenom ticho.

Položil jsem aktovku na jednu z kuchyňských židlí a vzal si z košíku s ovocem jablko, abych utišil hlad. Zatímco jsem ho okusoval, všiml jsem si, že na stole leží omalovánky ze seriálu Dora průzkumnice s nedokončenou kresbou opičky Boots. Překvapilo mě, že Julia šla spát, aniž by ji dokončila. Vždycky trvala na tom, že nejdřív dokreslí a až potom půjde spát, částečně proto, že tak mohla oddálit večeřku, částečně kvůli faktu, že nerada nechávala věci nedokončené. Možná se ještě zlobila, že jsem to ten den nestihl na večeři.

Zavřel jsem sešit s omalovánkami a přitom jsem na zem nechtěně shodil červenou pastelku. Sehnul jsem se, abych ji zvedl, a náhle mi konečky prstů projela ostrá bolest. Ucukl jsem a všiml si, že jsem se o něco řízl. Bříško mého ukazováčku pokrývalo pár kapek krve.

Za tichého klení jsem vstal, šel k umyvadlu a na pár minut strčil prst pod kohoutek. Je docela těžké vysvětlit někomu, kdo nestrávil půlku života zasvěcením medicíně, jaký vztah chová neurochirurg ke svým rukám, nicméně nejbližším slovem tomuto pocitu by byla úcta.

O ty své se starám s až chorobnou posedlostí, a když se mi přihodí nějaká malá domácí nehoda, propadám neuvěřitelné panice, dokud plně nevyčísím škody. Znáte takový ten pocit, něco jako malý infarkt, když vám šéf nebo manželka řeknou „musíme si promluvit“? Tak přesně o tom mluvím.

Proto mám v kuchyňské skřínce dezinfekci Hibiclens, gázu a náplasti. No, a pak taky v koupelnách, v garáži i v palubní přihrádce auta. Je lepší být připraven!

Když jsem na sebe naplácal tolik antiseptika, že by to bezpečně stačilo ke sterilizaci kontejneru na odpadky, znovu jsem se sehnul pod stůl. Tentokrát jsem odstrčil židli a napřed se podíval, kam šmátrám. Mezi nohou stolu a zdí byl zaklíněn keramický úlomek. Opatrně jsem ho vytáhl a zjistil, že jde o část hrnku s Doříným obrázkem. Mladé dobrodružce chyběla hlava a zlá liška Swiper ji se zlověstným úšklebkem sledovala zpoza keře.

Ten hrnek Julii koupila Rachel, proto byl její oblíbený.

Doufám, že nebyla při tom, když se rozbil, jinak si chudinka musela vyplakat oči, pomyslel jsem si.

Hodil jsem úlomek do koše a hned jsem se vydal po schodech nahoru. Chtěl jsem ji co nejdřív políbit, i za cenu toho, že bych ji tím probudil. Ten prostinký kus nádobí jsme našli zcela náhodou v Home Depot a já na něj často myslel. Když jsem ho však necelé dva týdny před prvním výročím Racheliny smrti náhle uviděl rozbitý na kusy, probudilo to ve mně příval vzpomínek na ten den.

Byla sobota a oba jsme ten den měli v práci volno. Spolu s Julií jsme se vydali hledat novou pohovku, ale dohoda zněla, že hlavní slovo při výběru bude mít naše dcera. Skákala po

veškerém nábytku v obchodě, než usoudila, že žádný z nich není dostatečně měkký nebo že čalounění nemá dostatečné množství slonů. Odcházeli jsme odtamtud jen s tím hrnkem a obrovským hnědým knírem, který se Julii udělal po vypití horké čokolády. Odmítla si ho smýt a celou cestu domů se na nás ve zpětném zrcátku tvářila kníratě.

Najednou mě přepadl strašlivý pocit ztráty.

V tu chvíli jsem potřeboval obejmout stejně jako Julia, když se rozbil její milovaný hrnek. Otevřel jsem dveře do jejího pokoje, který prostoupila podivná temnota. Julia vždyc-ky spala s rozsvícenou noční lampičkou. Nahmátl jsem vypí-nač a uklidňující, slabé růžové světlo zahnal do koutů.

Postel byla prázdná.

To bylo divné. Možná měla Julia špatnou noc, a tak po-prosila Svetlanu, jestli by mohla spát s ní, ale pokud tomu tak bylo, mohla chůva nechat alespoň nějaký vzkaz.

A proč je sakra ta postel ustlaná? To ji ani do ní nezku-sila uložit?

S lítostí nad tím, co mi připadalo jako totální nedostatek Svetlaniny profesionality, jsem se vrátil dolů. Tam se nachá-zela její ložnice, hned vedle kuchyně. Byl to prostorný pokoj s malým posezením a výhledem na dvůr.

Lehce jsem zaklepal, ale nikdo se neozýval. Opatrně jsem otevřel, abych zjistil, že místnost je prázdná.

Tím nechci říct, že by v ní nikdo nebyl, šlo spíš o to, že z pokoje zmizely všechny stopy po tom, že byl ještě nedávno obydlený. Zmizelo prostěradlo i povlečení na postel, kober-ce i ručníky. Nikde tu nebyly žádné kosmetické přípravky a ve skříních chybělo oblečení. Ze všech povrchů se linul silný zápach bělidla.

Pocit prázdnoty v žaludku, který jsem pocítil při vstupu do domu, nyní ohromně narostl. Byl to pocit, jako když vy-jedete na vrchol horské dráhy a víte, že za okamžik se bu-dete řídit dolů.

„Julie!“ zakřičel jsem. „Julie, zlato!“

Proběhl jsem celý dům a všude jsem rozsvěcoval světla a volal její jméno. Zuby jsem měl při jejím hledání zaťaté tak pevně, že mě po pár minutách rozbolely dásně. Krev mi ve spáncích bušila v rytmu vidličky šlehající v míse vaječné bílky a já si uvědomoval každý svůj nádech.

„*Zastav se,*“ přikázal jsem si v duchu, ačkoliv hlas, který se mi ozýval v hlavě, patřil doktoru Colbertovi, muži, jenž mě naučil, jak správně držet skalpel. „*Zachovej chladnou hlavu. Soustřeď se na problémy hezky jeden po druhém. A vyjasni si další postup.*“

Nejdřív musím najít Svetlanu.

Honem, zavolej jí na mobil.

Její číslo jsem měl uložené v oblíbených. Vytočil jsem ho, ale okamžitě mě to přepojilo do hlasové schránky.

Kde můžou v tuhle noční hodinu být?

Zběsile jsem přecházel z jedné strany místnosti na druhou a v duchu jsem si sestavoval seznam míst, kam mohly jít. Svetlana si na nejrůznější pochůzky občas brala prius, který patřival Rachel, ale ten byl stále v garáži se studeným motorem. Tím se možnosti hodně zúžily. Možná šly k sousedům, ale proč potom nenechaly žádný vzkaz? A hlavně, jak by něco takového vysvětlilo zmizení všech věcí z chůvina pokoje?

Nezbývalo než to oznámit na policii. Nebo FBI, Národní gardě, podělaným Avengers... Prostě jsem jen chtěl, aby byla moje dcera zpátky, a to hned.

Zavola jsem 911.

Obsazeno.

Obsazeno? Jak může mít 911 proboha obsazeno?

Na chvíli jsem se zastavil ve snaze se uklidnit. Vždyť jsem ani nevěděl, co bych jim řekl. Cože to doporučovali v těch letácích, které rozdávali v nákupních centrech a na rodičovských schůzkách? Že si máme pamatovat, co měla na sobě? V čem asi tak byla oblečená Julia?

Zdálo se, že v jejím pokoji nic nechybí, dokonce ani žádný pár bot. Vše vypadalo úhledně a čistě. Možná až příliš. Žluté pyžamo se Spongebobem, které na sobě měla včera, nebylo ani pod polštářem, ani v koši na prádlo. Obvykle jej nosila dva nebo tři dny, než pyžámko putovalo do špíny. A vždycky si ho oblékala už před večeří.

Ale co pak? Svetlana si sbalila všechny své věci, vydrhla pokoj bělidlem a odešla s dítětem jen v pyžámku ven z domu? Její osobní věci se přece nevešly do jediné krabice, nemohla odsud najednou odnést všechno.

Někdo si pro ně musel přijít. Někdo, kdo dokonale využil čas navíc, který jsem strávil na operačním sále vytahováním kulky z páteře Jamaala Cartera.

Takže je to moje chyba. Měl jsem být, sakra, tady, ve svém domě, a chránit svou dceru.

Znovu jsem zavolał na 911.

Znovu bylo obsazeno.

Oddálil jsem telefon od ucha a zaraženě jsem se na něj zahleděl. Nebylo přece možné, aby tam bylo obsazeno. Moc jsem se nad tím však nestihl zamyslet, neboť mi v tu chvíli prolétla hlavou jiná myšlenka.

Pokud je odsud někdo odvedl násilím, proč tu kromě rozbitého hrnku nejsou žádné známky zápasu?

Při tomto pomýšlení mi vyschlo v krku. Svetlana to všechno musela dlouho plánovat. Možná Julii unesla kvůli penězům. Proboha, vždyť já té holce věřil! Proto jsem ji tu nechal bydlet!

No tak, soustřed' se. Ted' si musíš vybavit vše, co o ní víš.

Pocházela z Bělehradu. Bylo jí čtyřiařdvacet let. Studovala anglickou filologii a v USA chtěla získat doktorát. Měla doporučující dopis od svých vyučujících z bělehradské univerzity. Pro nadcházející akademický rok se konečně přestěhovala do vysněné destinace a potřebovala peníze na přežití v předraženém D. C.

Byla malá a hubená, působila křehce a rozumně, ačkoliv z ní nepatrně vyzařoval lehký smutek. S Julií se okamžitě skamarádila a dívka ji rychle přijala. Zdálo se, že si dokonale rozumí. Koneckonců Svetlana také ztratila matku v podobném věku, v němž Julia přišla o Rachel. U Svetlany to bylo za války v Bosně, ale o tom samozřejmě před Julií pomlčela. Přiznala se mi k tomu během našeho prvního rozhovoru.

Dala mi telefonní číslo na svého školitele v Georgetownu. Muž s příjemným hlasem mne tehdy ujistil, že Svetlana je velmi svědomitá a spolehlivá studentka.

Vše se zdálo být v pořádku a já ji opravdu zoufale potřeboval, proto jsem jí tu práci ihned dal. Neměla ani mobilní telefon, musela si ho potom koupit, abychom mohli být v kontaktu. Do své země nevolala, ve Washingtonu přátele neměla. Volné dny trávil studiem, zavřená ve svém pokoji. Nikdy jsem ji neviděl s nikým mluvit, snad kromě...

Kromě minulého týdne.

V hlavě se mi rodila šílená myšlenka a najednou ve mně začal růst vztek. Popadl jsem klíčky od auta.

Předtím než jsem znovu zavolal na policii, jsem si to nejprve musel ověřit.

S Racheliným otcem jsme si nikdy moc nerozuměli.

Když jsme s Rachel spolu chodili, sympatiemi ke mně nijak nepřekypoval. Usmál se sice pokaždé, když mě zdravil, a pak mi vždy potřásl rukou a tu svou strčil zpátky do kapsy rychleji než politik, který z vás právě vytáhl i poslední dolar, nicméně pohledy, které mi úkosem věnoval, když si myslel, že se nedívám, by bez potíží roztavily mé chirurgické kleště z chromvanadiové oceli.

„To se ti jen zdá, miláčku,“ šeptávala mi do ucha Rachel vždy, když vyklouzla ze svého pokoje a tajně se zjevila v mém. „Je to jen bručoun, který chce pro své dcery to nejlepší.“

„Vždyť ze mě má být podělanej neurochirurg, Rachel. Co ještě chce?“

„Celý život chránil své holčičky. Jen počkej, až z tebe bude taky táta a po domě ti bude chodit mladík s pistolí tohoto kalibru,“ říkala, potom sáhla pod prostěradlo a nahmatala dotyčnou zbraň.

Pravda je, že rodina Robsonových držela vždycky při sobě. Rachel byla starší a zodpovědnější ze dvou sester. Spořádaná, racionálně uvažující žena, která studovala na anestezioložku a neustále si dobírala mladší sestru kvůli všem těm šílenostem, jež ji napadaly. Jejich matka Aura byla veselá a upovídaná, vždycky se rychlostí blesku míhala v kuchyni, pekla kukuřičný chléb a drbala o sousedech. A pak tu byl Jim, otec rodiny, čistokrevný Virginián, který jako by ještě pořád trpěl mořskou nemocí z plavby na lodi *Mayflower*. Popíjel pivo na verandě a klidnou siestu mu narušovala přítomnost vysokého tmavovlasého mladíka, který tvrdil, že je přítelem jeho dcery.

„A jaké zprávy přicházejí ze severu?“ říkával vždycky.

„No, však víš, Jime, teď už je na vlajce padesát hvězd.“

Nikdy se nesmál mým ubohým pokusům o vtipkování a nezlepšilo se to ani po svatbě. Oba jsme se však snažili, co to šlo, a tak byla setkání s Robsonovými skoro příjemná, ačkoliv jsem se u nich nikdy necítil zcela uvolněně. Nešlo přitom jen o Jimův postoj ke mně, to ne. Měl jsem zkrátka pocit, jako bych do jejich rodiny nezapadal. Pravda je, že celý koncept rodinné pospolitosti pro mě byl vždy tak trochu velkou neznámou.

Já sám jsem sirotek a biologické rodiče jsem nikdy nepoznal. Do svých devíti let jsem žil v různých dětských domovech, kde ostatní děti nebyly sourozenci, ale soupeři, s nimiž jste bojovali o jídlo i další materiální statky. Pak mě adoptoval pár z Pottstownu v Pensylvánii. On byl venkovský lékař a ona jeho ošetřovatelka a asistentka. Zemřeli při autonehodě, když jsem byl ve druhém ročníku na vysoké škole, a já tak osiřel už podruhé. Bylo to ještě předtím, než jsem poznal Rachel. Kvůli té nehodě jsem vynechal takřka celý ročník. Smutek obýval můj domov už od dětství, ale léta se zdálo, že je schovaný někde ve skříni. V den smrti mých adoptivních rodičů se však znovu objevil a všechno rozdrásal svými černými ostrými drápy. Jen Rachel ho dokázala udržet na uzdě.

Teď je však Rachel pryč, a tak je Julia a Rachelina rodina vším, co mám.

Posledních patnáct let jsem tedy každou třetí neděli plus narozeniny, Dny díkůvzdání, Vánoce a 4. července jezdíval hodinu a půl do Fredericksburgu. Při rychlosti, na kterou jsem to ráno svůj lexus natáhl, jsem tam však měl být za polovinu obvyklého času.

Už si nepamatuju, kolik jsem měl na tachometru, jen to, že mi v těle koloval adrenalin a že jsem se na odbočce na Fal-mouth skoro zabil. Tenhle výjezd jsem předtím projel aspoň

stokrát, ale ten večer jsem jel tak rychle, že jsem ho přehlédl. Šlápl jsem na brzdy, sedřel přitom pneumatiky a uprostřed dálnice I-95 zařadil zpátečku. Nevím, na co jsem přitom myslel. Naštěstí už bylo po jedné hodině a ta dálnice je čtyřproudá. Nebýt toho, taková hloupost mě mohla přijít pěkně draho. Za mnou se objevil obrovský návěs, světla ve zpětném zrcátku a pronikavý klakson, který byl blíž a blíž.

Těsně před srážkou se řidiči kamionu podařilo zpomalit natolik, že mohl odbočit do vedlejšího jízdního pruhu. Jeho přední nárazník se otřel o můj zadní a vzdušný vír dvacetitunového monstra otrásl mým malým sportákem jako kýchnutí plamenem svíčky.

Zastavil jsem na krajnici mezi I-95 a výjezdem 133 a snažil se trochu vzpamatovat. Moje chování bylo v tu chvíli absurdní a Julii rozhodně neprospívalo. Vždyť jsem se právě málem zabil.

A to všechno jen kvůli hloupé předtuše.

Před pár týdny se u nás tchyně s tchánem zastavili, aby se podívali na vnučku. Jim je majitelem malé sítě známých železářství Robson Hardware Repair. Určitě jste už někdy slyšeli slogan „Udělejte si to sami a budete mít toho nejlepšího zaměstnance“. Jak železářství, tak slogan se ke starému dobrému Jimovi hodí dokonale – je tvrdý jako železo. Řetězec má pět nebo šest poboček, ale žádnou severně od Arlingtonu. Bylo těžké vidět Jima na druhém břehu Potomacu, tedy kromě dnů, jako byl tento, kdy měl ve Washingtonu nějaké schůzky.

Aura svůj příchod ohlásila jako obvykle, s taktem bronзовého zvonu padajícího po schodech. Dvakrát.

„Julieeeee! Tak kdepak je to moje zlatíčko?“

Dívka se okamžitě přirhla a konec běhu využila k efekt-nímu skluzu v ponožkách po parketách. Objala babičku kolem krku a zasypala ji polibky.

„Babi, pojď do mého pokoje, chci ti něco ukázat!“ řekla a hned ji táhla pryč.

Já mezitím pozdravil Jima a nabídl mu něco k pití, i když jsem moc dobře věděl, že odmítne. Když řídil, alkoholu se nikdy ani nedotkl. Posadil se na pohovku a s nelibostí si prohlížel vybavení obývacího pokoje. Rachel měla ráda nábytek s rovnými, jednoduchými liniemi, což se příliš neslučovalo s tradičním vkusem jejího otce.

„Julia zase hodně vyrostla. Už jsme ji víc jak měsíc neviděli.“

„Poslední dobou jsem měl moc práce,“ otráveně jsem se bránil.

Přiznávám, že od Racheliny smrti jsem se snažil návštěvy u Juliiných prarodičů více dávkovat, ale také mi dost vadilo, že jsem to já, kdo musí vždycky dítě dovézt k nim. Ze Silver Spring do Fredericksburgu to bylo stejně daleko jako z Fredericksburgu do Silver Spring. Ze zdvořilosti jsem však nikdy nic nenamítal. A taky proto, že mě tchán nikdy nepřestal děsit, ale co už.

„A to je právě ten problém, Davide. Pracuješ až příliš.“

Od někoho, kdo strávil půlku života přejížděním z jednoho svého obchodu do druhého a znal nazpaměť každý šroubek, který měl na skladě, to znělo legračně.

„Nechápu, kam tím míříš, Jime.“

„Julii neprospívá, že jsi pořád v práci.“

Na to jsem neměl v úmyslu odpovídat. Pokrčil jsem rameny a upřeně se na něj zadíval. On však zrak neodvrátil.

„Právě jsem prodal svá železářství, Davide.“

Ta zpráva mě naprosto zaskočila. Jim se vždycky vychloubal, že až si pro něj přijde smrt, najde ho stát za pultem. A já si ho představoval, jak se nesouhlasně dívá na ostří smrtčiny kosoře a nabízí jí brousek značky Bester.

„Ale Jime..., ty obchody... jsou přece tvůj život.“

Nepohodlně se zavrtěl a založil si ruce na prsou.

„Od toho s Rachel jsem se sotva dokázal soustředit na práci. Už několik měsíců přemýšlím nad tím, že život je příliš krátký a že v něm jde o víc než o imbusové klíče.“

To byla přesně ta slova, která vždy pronášela Rachel, když jsme všichni společně seděli u stolu s bramborovou kaší a krocanem.

„Ace Hardware se můj podnik snažili koupit už několikrát, však si na to určitě pamatuješ,“ pokračoval. „Dnes jsem se s nimi znovu sešel a tentokrát na jejich nabídku kývl. Nenabídlí mi tolik, co před pěti nebo šesti lety, situace na trhu je teď špatná. I tak mi ale dali víc, než můžu do konce života utratit. Je mi třiašedesát a půl století jsem se dřel jako mezek. Myslím si, že už jsem si tak vysloužil právo užívat si důchodu a starat se o to, na čem mi nejvíc záleží.“

„To je pravda, Jime. Rozhodně jsi udělal správné rozhodnutí. Gratuluju.“

Tchán však zavrtěl hlavou, jako by sbíral odvalu k tomu, co měl ve skutečnosti na srdci. A nakonec to taky vyklopil, suše a drsně, jak bylo jeho zvykem.

„Špatně jsi mě pochopil, Davide. Chci, aby Julia bydlela u nás.“

Zíral jsem na něj s otevřenou pusou, z níž vyšel směšný zvuk na půl cesty mezi smíchem a nevěřícností.

„To si děláš legraci.“

V očích Jima Robsona však po ničem takovém nebylo ani stopy.

„Bude to pro tebe úleva. Vlastně ti dělám laskavost. A pro mou vnučku to tak bude nejlepší.“

„Naznačuješ mi, že bych se své dcery rád zbavil, Jime?“ vyhrkl jsem ve snaze to všechno vstřebat, ale mezitím ve mně jen narůstal vztek.

„Washington není dobré místo pro dítě. Udělají z ní jednoho z těch robotů v uniformě. Dobrá státní škola na malém městě by jí určitě prospěla víc.“

Takové tvrzení se mě hrubě dotklo. Rachel a já jsme pro Julii hledali tu nejlepší školu už od chvíle, kdy jsme zjistili, že je Rachel těhotná. Rozhodli jsme se pro tu, kde upřednostňují umění a radost před soutěživostí. Na jedno dítě se mohlo podat maximálně dvanáct přihlášek. Vystáli jsme nekonečné fronty a žádali každého, koho jsme znali, o jednu laskavost za druhou, dokud ji na námi vybranou školu nepřijali. A teď se tu zjeví tenhle všetečka a plete se nám do výchovy.

„Julia chodí do Maret School, jedné z nejlepších soukromých škol v zemi, kde se mimochodem žádné uniformy nenosí. A rozhodně si nemyslím, že zrovna ty mi tu budeš říkat, jak mám vychovávat vlastní dceru.“

„Jen se nad tím zamysli. Měla by tak doma někoho, kdo by se jí věnoval hned po příchodu ze školy. A mimo jiné taky skutečné jídlo, poctivou domácí kuchyni. Vždyť se na ni podívej, ty její nohy jsou jen samá kost a kůže.“

Vstal jsem a obešel konferenční stůl, abych se k němu dostal blíž. Okamžitě vstal.

„Poslouchej, Jime, z respektu k tobě a k Rachelině památce budu předstírat, že k tomuhle rozhovoru nikdy nedošlo,“ řekl jsem a mával přitom rukou, jako kdybych chtěl odehnat dotěrný hmyz. „Jsi dědeček mé dcery, nic víc, nic míň. V tomto domě jsi proto kdykoliv vítán. Pokud nechceš, aby se to změnilo, důrazně tě žádám, aby ses o takové nehoráznosti už nikdy nezmiňoval.“

Pak jsem se odtáhl a on se znovu posadil.

„Toho budeš litovat, Davide,“ zamumlal poníženě. Já tu větu ignoroval a jen jsem si přál, abychom už tu hloupou scénu měli za sebou.

„Radši se půjdu podívat na Julii,“ řekl jsem a rozběhl se do horního patra.

Když jsem o chvíli později sešel dolů, překvapilo mě, že Jima nikde v obýváku nevidím. Šel jsem do kuchyně a našel

ho tam, jak Svetlaně cosi šeptá do ucha. Ona přitom velmi vážně přikyvovala. Když si konečně všimli mé přítomnosti, oba se okamžitě trochu rozpačitě rozestoupili. Tchán se přitom tvářil provinile.

V té chvíli jsem tomu příliš nevěnoval pozornost. Jimova zastřená výhrůžka mi připadala jako výplod vzteku člověka, jenž je zvyklý mít vždycky pravdu a vždycky si prosadit svou. A to, že mluvil se Svetlanou, jsem si vyložil jako pouhou demonstraci autority poté, co byla zraněna jeho pýcha. Představoval jsem si, že ji poučuje o tom, jaké jídlo má servírovat jeho vnučce, nebo o kvalitě virginských rajčat, která jsou jen tak mimochodem opravdu vynikající.

Když jsem ale před hodinou dorazil domů a všiml si Juliina zmizení a faktu, že Svetlana nemohla z domu odejít sama, zdála se mi najednou tchánova hrozba velmi reálná a šepot do chůvina ucha náhle v mé představivosti dosáhl spikleneckých rozměrů.

Když jsem se dal poslední odbočkou směrem k domu Robsonových, hučely mi v hlavě stejné otázky, které mě napadaly během celé cesty.

Opravdu by se Jim odvážil vzít si vnučku k sobě takovýmto způsobem? Jak se mu podařilo přimět Svetlanu ke spolupráci? Nabídl jí peníze? Neměl jsem tušení, kolik mu lidé z Ace Hardware za prodej firmy nakonec dali, ale vzpomínám si, že Rachel před lety zmiňovala nabídku v hodnotě několika milionů dolarů. I kdyby se prodej uskutečnil za nižší cenu, Jim by rozhodně byl schopen zaplatit mladé cizince třeba celé doktorské studium. Byl to starý a neústupný paličák, ale že by dokázal zajít až takhle daleko, aby dosáhl svého?

Nemůže být přece tak hloupý, pomyslel jsem si. Musí mu být jasné, že takový plán nebude fungovat. Myslí si, že nebude protestovat, zatímco on si nechá moji dceru, jako kdyby

to byla nějaká sekačka na trávu, kterou bez reptání necháš sousedovi, jemuž jsi ji před časem půjčil?

Konečně jsem dorazil k domu Racheliných rodičů a zaparkoval auto na dlážděné příjezdové cestě vedoucí ke garáži, jež se nacházela na jedné straně pozemku, na němž se již po čtyři generace rozkládalo rodinné sídlo Robsonů. Po většinu té doby přitom byli chudí. Rachel se stala první Robsonovou, jíž se dostalo univerzitního vzdělání. V hrdosti na vlastní původ jim však nikdo konkurovat nemohl.

Padal jemný déšť, který mé našponované nervy nikterak nezklidnil. Zatímco jsem se blížil k domu, všiml jsem si, že lucerna nad vchodovými dveřmi nesvítí. Obvykle ji nechávali rozsvícenou celou noc, stejně jako několik světel v přízemí. Můj tchán si totiž myslí, že změna klimatu je jen výmysl Ala Gora, aby prodal víc knih.

Vyběhl jsem po dvou schůdky a už jsem měl ruku takřka na klepadle, když se dveře najednou otevřely. Stál v nich Jim, na sobě kostkovaný župan. Změřil si mě pohledem od hlavy až k patě a pak ustoupil stranou, abych mohl jít dál. Nevypadal, že by ho můj příjezd překvapil.

„Pojď dovnitř a nedělej hluk. Obě ženský nahoře už spí.“

Úleva, když jsem ta slova uslyšel, byla obrovská. Tíže na hrudi zcela opadla a já se poprvé po několika hodinách mohl konečně zhluboka nadechnout. Všiml jsem si, že Jim má na nohou jen jednu bačkoru a že při chůzi jeho kroky vydávají zvláštní zvuk. Pořád jsem byl našťvaný, ale pohled na tchánova vyhublá a holá lýtka byl dost žalostný na to, aby potlačil mou touhu se s ním přát.

Vydal jsem se za těmi rozpraskanými, vysušenými patami až do jeho pracovny, místa, kde každý večer odpočíval u televize a před spaním popíjel pivo. Ten večer však výjimečně na program zařadil namísto budweisera Jacka Danielse. A podle všeho se do něj rádně ponořil.

Druhá změna byla ještě znepokojivější. Televize byla vypnutá a na Jimově křesle ležela stříbrně zarámovaná fotografie. Bylo evidentní, že starý muž ji před mým příchodem třímal v rukou. S naprostou jistotou jsem věděl, že tato fotografie k němu do pracovny nepatří a že má své stálé místo na krbové rímse.

Znovu fotografii popadl a do skleničky si nalil dalšího panáka whisky.

„Vypadala tak spokojeně, Davide, tak šťastně.“

Zvedl ji, aby mi ji ukázal, ale to ani nemusel. Znal jsem tu fotku do nejmenšího detailu, neboť jsem mnohokrát po večerech třímal v rukou její kopii a opíjel se při pohledu na ni do němoty, stejně jako ten starý muž. Alespoň to jsme měli společné.

Byla to fotka z naší svatby. Rachel na ní stála ve dveřích kostela a v ruce držela kytici, zatímco jsme se na sebe upřeně dívali. Já v její tváři neviděl štěstí, o kterém mluvil Jim, rozhodně ne přehnané. Viděl jsem v ní neochvějné přesvědčení, že si našla svého životního partnera. Ale asi nemůžu být moc objektivní, protože nejenže jsem tu fotku viděl v roli pozorovatele, já byl i na druhé straně toho jejího pohledu.

„To rozhodně byla, Jime. Myslím si, že byla šťastná po celou tu dobu, co jsme byli spolu.“

Naklonil hlavu na stranu a chvíli váhal, jako by si něco rozmyšlel. Kůži měl vysušenou jako pergamen a tváře proťkané pavučinou rudých žilek. Upřeně se díval na dno sklenice, jako by právě tam hledal odpověď. Pak ji jediným douškem vyprázdnil.

„Ano. Ano, řekl bych, že máš pravdu.“

Pak si nalil další. S láhví v ruce učinil posunek mým směrem, ale já zavrtěl hlavou a on nenaléhal. Někdo v tu chvíli musel mít klidnou mysl, a já byl příliš vyčerpaný a vynerвовaný na to, abych začal pít. Jediné, co jsem chtěl, bylo

popadnout Julii a rychle odtamtud vypadnout, jenže nemohl jsem odejít, aniž bych si s ním promluvil. Navíc mi rvalo srdce jen pomyšlení, že bych svou holčičku musel v tuhle noční dobu tahat z postele. Báł jsem se, že budu muset zůstat přes noc.

„Byla tak sladká jako ta krásná písnička *Oh sweet Rachel, oh my darling dear...*“, pobrukoval si těžkopádně v čím dál větší opilosti. „Bylo nemožné ji naštvat. Byla tak rozvázná.“

„Myslíš si, že by ti to pití schvalovala?“

„Ale jí nevadilo, že se otec občas napije, ne, panáčku, kdepak.“

„Tak to nemyslím, Jime. Kde je Svetlana?“

Podíval se na mě s vytřeštěnýma očima. Tmavé kruhy pod nimi, které připomínaly pár černých houpacích sítí, z bledé tváře rázem zmizely.

„Přece v tvém podělaném domě, kde jinde? Julia je tu s tebou? Přivezl jsi ji?“

Nemusel jsem se ani zamýšlet nad tím, jestli mi lže. Jeho výraz překvapení byl drtivě skutečný. A s tím přišel i pocit zmatku. Zatočila se mi hlava a musel jsem se přidržet opěrky židle, abych neupadl.

„Ne, samozřejmě že jsi ji nepřivezl. Nikdy ji sem nebereš. Jsi až příliš zaneprázdněný zachraňováním životů jiných lidí, Dave,“ řekl pološeptem.

Sotva ho bylo slyšet, i přesto mě jeho slova bodala do břicha jako dýky. Bylo tu ale něco mnohem důležitějšího. Zhluboka jsem se nadechl a pokusil se ho přerušit.

„Jime...“

„Životy těch ostatních jsou důležitější než život tvé vlastní ženy, že, Davide?“

„Jime, když jsem přijel...“

„Velký pan neurochirurg, vycházející hvězda, ale to jsi nečekal, vid', hvězdičko! Nečekal jsi to, vůbec jsi to neviděl přicházet!“

„Jime!“

„Co?“

„Jime, říkal jsi, že jsou nahoře. O kom jsi to mluvil?“

Na chvíli se odmlčel a vypadal zmateně, jako by jeho uši zachytily jen vzdálenou ozvěnu mé otázky. Konečně se zdálo, že se ozvěna dokázala probojovat alkoholovým oparem.

„O čem to mluvíš? Přece moje žena. A Kate. Kdo jiný? Je tu na dovolené, přijela navštívit své staré rodiče, ta naše hodná Kate, ta ví, kde je její srdce.“

To už se mu jazyk začal plést tolik, že jsem sotva rozuměl konci věty, která mi zněla spíš jako *kdejejesrdceje*, ale bylo mi to jedno, protože předtucha, která mě sem přivedla, se právě nenávratně rozplynula. Celé to bylo ohromné a nepříjemné nedorozumění. Julia zmizela již před několika hodinami a stále ji nikdo nehledal. A aby toho nebylo málo, já byl v tu chvíli šedesát mil od domova, zatímco jsem už dávno měl mluvit s policií o pátrání po Svetlaně a jejích případných komplicích. Najednou se mě zmocnila nová vlna strachu a úzkosti.

Napřímil jsem se a z kapsy vytáhl mobil. Vytočil jsem 911 a přiložil sluchátko k uchu.

Obsazeno.

Nedávalo to žádný smysl. Na tísňové lince přece není nikdy obsazeno. Hrdlo mi sevřel zvláštní pocit, něco jako myšlenka, na kterou si člověk nedokáže vzpomenout, nebo jako výkřik v dálce, jehož podstatu nedokáže přesně určit.

Něco nebylo v pořádku, a to nejenom s Julií.

„Poslouchej, Jime... Potřebuju si zavolat z tvého telefonu.“

Opilý muž jen zavrtěl hlavou a pokusil se vyškrábat na nohy.

„Teď nikam nevolej. Chci s tebou mluvit.“

„Je to naléhavé. Je tu...“

V tu chvíli mi na mobil přišla esemeska. Okamžitě jsem se podíval na displej v domněnání, že by to mohla být Svetlana,

ale mýlil jsem se. Identifikátor odesílatele byl prázdný. Nebylo tam napsáno ani „neznámé číslo“. Políčko, kde bývá číslo odesílatele, bylo prostě prázdné.

VYPADNI ODTAMTUD, DAVE.

Odblokoval jsem displej a otevřel zprávu v naději, že tak zjistím, kdo mi ji poslal, ale textovka, již jsem dostal, nebyla nikde k nalezení. Nejnovější zpráva byla od kolegy z nemocnice před několika hodinami.

„Co to tu plácáš o naléhavosti, Davide? Naléhavé případy pro tebe byly vždycky důležitější než rodina. Jo, všechno bylo důležitější pro velkého chirurga – pana Důležitého, tak tak. Přitom jsi jen obyčejný hovado, tak je to.“

Zvedl jsem hlavu a chtěl jsem se proti urážce ohradit, ale vtom mi opět pípl mobil.

UŽ S NÍM DÁL NEMLUV.

NEŘÍKEJ MU NIC O JULII.

„Jíme, kdybys na chvilku zmlkl, tak ti to vys...“

„Neopovažuj se mi něco takovýho říct v mém vlastním domě! Byla nemocná, ty hajzle! Byla nemocná celou tu dobu a ty sis ničeho nevšiml. Umírala ti přímo před nosem, ty zarsanej všeznátku!“

Nic jsem mu na to neřekl. Byl jsem až příliš omráčen vším, co se kolem mě dělo, než abych věnoval pozornost tchánovým slovům, která, když se nad tím zamyslím, byla jediným způsobem, jak si člověk jako on uměl říct o pomoc. V tu chvíli však veškerá nenávist, hořkost a zášť, které se mu zřejmě podařilo ze sebe vyplavit a namířit je proti mně, nenašly žádnou odezvu, a proto se k němu vrátily v trojnásobné síle.

„Tak mi, do prdele, odpověz,“ zařval a pohrozil mi pěstí. Tváře mu hořely vztekem a opilostí.

Jeho neobratnému pokusu jednu mi vrazit jsem se vyhnul, jak nejlépe jsem dovedl, a uskočil jsem stranou. Jim se zapotácel, udělal krok dopředu a převrhl stolec vedle křesla. Tác s láhví whisky a skleničkami za hlasitého řinčení tříštíciho se skla spadl na zem.

Znovu mi píplo upozornění na esemesku.

VRAŤ SE DOMŮ, DAVE.

NĚKDO NA TEBE ČEKÁ.

Několika skoky jsem byl u dveří, neboť podivný pocit, který mě obklopoval už předtím, se nyní ještě znásobil. Vše kolem mi najednou připadalo neskutečné a ve tmě jsem se nedokázal pořádně zorientovat. Hrnul jsem se ke dveřím tak rychle, že jsem bokem zavadil o kus nábytku. Ucítíl jsem v tom místě bodavou bolest, ale to už jsem byl ve dveřích. Houstnoucí déšť proměnil přední schody v kluzkou past. Znovu jsem klopýtl a tentokrát jsem padl na kolena do rozbředlé trávy.

Ach Dave, Bůh tě sice obdařil zručností, ale nohy se ti pletou.

Zatímco jsem se s kalhotami od bláta drápal na nohy, v hlavě mi zněl Rachelin průzračný hlas. Nesnášel jsem, když se smála mé nešikovnosti. Kdyby mě takhle viděla nasedat do lexusu, musela by se rozesmát na celé kolo.

A já bych vyměnil všechna auta světa za to, abych ji ještě alespoň jednou slyšel, jak si ze mě zase dělá legraci.

„Vrať se sem,“ zakřičel na mě Jim ze dveří.

Sotva jsem viděl na to, abych se klíčem trefil do zámku u auta. V ovladači na centrální zamykání zase došla baterka, a já si nikdy nevzpomněl, že bych ji měl vyměnit. Najednou se venku rozsvítilo světlo a mně se podařilo zasunout klíč

a odemknout. S úlevou jsem se otočil, ale hned jsem sklonil hlavu, protože jsem na poslední chvíli spatřil, jak ke mně letí tchánova láhev Jacka Danielse. Roztříštila se na tisíc kousků hned vedle zpětného zrcátka a zanechala za sebou ošklivou promáčklinu.

V tu chvíli mi přišla čtvrtá zpráva, z níž se mi hrůzou zježily vlasy na hlavě. Nastoupil jsem do auta a nastartoval. Neměl jsem čas couvat k silnici, a tak jsem se otočil přímo na trávníku před tchánovým domem. Jim seběhl ze schodů a vztekle mi zabušil na kapotu.

„Utíkej, jen hezky zdrhej! Však je to taky jediná věc, kterou umíš!“

Postava starého muže hrozícího mi kostnatou pěstí na pár vteřin vyplnila mé zpětné zrcátko, ale já si jí jen sotva všímal. Myslel jsem totiž jen na Julii a na zprávu, kterou jsem právě dostal.

ŽÁDNOU POLICII.